

8 במאי 2008, 6:50

חיה בסרטן(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

נא לא להפריע. בין השעות 14:00-16:00

פורסם ב11 באפריל 2008, 17:32 בכללי

בין שאר הדברים הטובים שהביאה איתה "שנת הסרטן", נמצאת בקטגוריה האהובה עלי "שנת הצהריים".

בימי שיגרה של עבודה ושאר טרדות היום. אני רק יכולה לדמיין את האפשרות הנ"ל. ובכלל... מי מגיע הבייתה מהעבודה בשעות כאלו?
אך במהלך שנה זו פתחתי לעצמי טקס רב רושם סביב עניין שנת הצהריים המקודשת שלי.

החל מהשעה 12:00 גופי מגלה דריכות. מיטתי המוצעת נראית מזמינה מאי פעם. אני טורחת להיות מצויידת בעתון או ספר קליל. שלא דורש ממני מאמצים אינטלקטואלים רבים. (זוכרים? קהות חושים=קהות מוחית). לאחרונה עת החלו הימים החמים, אני גם מצטיידת בשלגון משובח כלשהו בצרכניה. (כן, יש מקומות שהמוסד הזה עוד קיים בהם).

וכך, פתחתי לעצמי מנהג לא מוסרי בעליל- לנוח בין השעות שתיים לארבע. משל הייתי אחת מן היקיות של חיפה הידועות ב"גינן" הנ"ל.

הכל היה יכול להיות כה אידיאלי. ושלי. אלמלא פרט שולי וחסר משמעות. לא רבים יודעים על הרגלי החדש!! חלקם חושבים שאני מתמידה בשגרת חיי הקודמת. ואצל החלק האחר והדומיננטי. מושג שנ"צ לא קיים כלל בלכסיקון. (שהרי ביננו רוב האנשים לא מגיעים כלל לביתם בשעות תמוהות אלו...)

כך שפועל יוצא מכך שאני נמה לי את שנ"צ. ואיש לא בדיוק מודע לשינוי הדרמטי בחיי, הוא תופעת. "הער את המנמנם".

אך נח ראשי הפלומתי על הכר. נשמע צלצלול טלפון מרוחק. שאני מנסה לא לשמוע. הנסיין הנובן לא מאבד תקווה ומנסה בזה אחר זה לצור קשר דרך הניידים של כל שאר הבית. כך שלרגע ניתן לדמיין שאני נחה במשרד הומה במגדלי עזריאלי.

אני חייבת להודות. שלעיתים אני מתעלמת. וגם בהתעלמות פתחתי טכניקות משוכללות. אך לעיתים אני חשה נקיפת מצפון קלה. (ומה אם זו שיחה ממש חשובה???) ועונה מנומנמת לטלפון. ואז מתברר שהייתה זו שיחה חשובה. מ-א-ו-ד חשובה. "זכותך לרכוש ערכת סירים...רק תני לנו מספר כרטיס אשראי... ו..."
אז זהו שזכותי לא לקנות ערכת סירים בשעה 14:00 בדיוק. לעיתים זו חברה. שחייבת אבל ממש חייבת לספר לי פכים קטנים מחייה. שאינם סובלים שום דיחוי. (רגע, שולה. אני חולמת עכשיו. לא נוכל לשוחח אחר-כך???)
לעיתים אלו אנשים הרוצים להזמין צימר. ואין שעה יפה יותר משעת צהרים מופזה לבדוק האם הצימר ממוקם במקום שקט בו ניתן לנוח...
מי עוד? סוכנים, מוכרים, מכרים ומוקירים. כולם מתנקזים לשעתיים הקסומות בשגרת יומי. שעתה הגדולה של "שנת היופי". או שנ"צי (שנת הצהריים שלי).

בעוד אני מאשימה את העולם בסבלי. אני חייבת לציין שגם בני בייתי לא בדיוק הפנימו את מנהגי זה. "אמא אני בבית! מה יש לאכול!" שואל/שואג המתבגר אגב טריקת דלת הכניסה. (למראה המבטים המטורפים שלי הוא שואל בתום לב: "מה???" נכנסתי ממש בשקט).
הקטנה חוזרת מבית הספר עמוסה בחוויות יחד עם אביה. אך היא חייבת. לשתף אותי בכל מאורעות אותו יום. בדיוק עכשיו. ("כי אחר כך אני אשכח").

אז מכיוון שאי אפשר לצפות מאחרים שינחשו את כוונותיך, או את רצונותיך. ומכיוון שקיבלתי אישור מהרופא לישון שנת צהריים (אתם לא מאמינים???) אז כמו מה זה נראה לכם האישור הזה לא לעבוד???) משמעותו - לישון לנוח. (..)

אני מכריזה בזאת!!!!!! כי לפחות עד תום "שנת הסרטן" יש בכוונתי להקפיד על "שנת צהריים" (לשם בריאותי כמובן!!!)

אנא, אל תתקשרו אלי, אל תסמסו לי, על תנקשו על דלת ביתי. עד לשעה 16:00 בדיוק!!!
גם אחר-כך אעריך מאד עם תאפשרו לי לשתות קפה בנחת.
בואו נאמר... תוכלו לתקשר איתי חצי שעה אחר כך?????

החל מן השעה 16:30 אמשיך להיות חביבה, חייכנית, מכילה, ומועילה לחברה. עד אז... אני במנוחה!!!!

ואל תקנאו בי בצרות שלי!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

שבת שלום,

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטן\(ן\)](#)